TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. balandžio 17 d.*

Byloje C-404/06

dėl *Bundesgerichtshof* (Vokietija) 2006 m. rugpjūčio 16 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. rugsėjo 28 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Quelle AG

prieš

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann (pranešėjas), teisėjai A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič ir E. Levits,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. spalio 4 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Quelle AG*, atstovaujamos advokato A. Piekenbrock,

— *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände*, atstovaujamos advokatų P. Wassermann ir J. Kummer,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma ir J. Kemper,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos N. Díaz Abad,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos A. Aresu, B. Schima ir I. Kaufmann-Bühler,

susipažinęs su 2007 m. lapkričio 15 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL 171, p. 12, toliau – direktyva) 3 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjat bylą tarp *Quelle AG* (toliau – *Quelle*), prekybos paštu įmonės, ir *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände* (toliau – *Bundesverband*), patvirtintos vartotojų asociacijos, kuriai šios įmonės klientė Silke Brüning suteikė įgaliojimą.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyva priimta remiantis EB 95 straipsniu. Jos 1 konstatuojamojoje dalyje primenama, kad pagal EB 153 straipsnio 1 ir 3 dalis priemonėmis, kurių Europos bendrija imasi pagal EB 95 straipsnį, ji turėtų prisidėti prie aukšto lygio vartotojų apsaugos sukūrimo.

4 Direktyvos 3 straipsnyje „Vartotojo teisės“ numatyta:

„1. Pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokį neatitikimą, esantį prekių pateikimo metu.

2. Esant neatitikimui, vartotojas turi teisę į nemokamą prekių atitikimo sutarčiai užtikrinimą, jas pataisant ar pakeičiant pagal šio straipsnio 3 dalį, arba teisę į atitinkamą kainos sumažinimą ar su tomis prekėmis susijusios sutarties nutraukimą pagal šio straipsnio 5 ir 6 dalis.

3. Pirmiausia vartotojas gali reikalauti, kad pardavėjas pataisytų arba pakeistų prekes, abiem atvejais nemokamai, nebent tai yra neįmanoma ar neproporcinga.

Teisės gynimo priemonė laikoma neproporcinga, jeigu ja, palyginti su alternatyvia teisės gynimo priemone, pardavėjui nustatomos nepagrįstos išlaidos <…>.

Bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas atliekamas per protingą laiką ir nesukeliant jokių didelių nepatogumų vartotojui, atsižvelgiant į prekių pobūdį ir paskirtį, dėl kurios tos prekės vartotojui buvo reikalingos.

4. Šio straipsnio 2 ir 3 dalyse sąvoka „nemokamai“ nurodo išlaidas, reikalingas užtikrinti prekių atitiktį, visų pirma pašto, darbo ir medžiagų išlaidas.

5. Vartotojas gali reikalauti atitinkamai sumažinti kainą arba nutraukti sutartį, jeigu:

— vartotojas neturi teisės nei į prekių pataisymą, nei į jų pakeitimą,

arba

— pardavėjas per protingą laiką neįgyvendino teisės gynimo priemonės,

arba

— pardavėjas neįgyvendino teisės gynimo priemonės nesukeldamas didelių nepatogumų vartotojui.

<…>“ (Pataisytas vertimas)

5 Pagal direktyvos 15 konstatuojamąją dalį „valstybės narės gali numatyti, kad bet kokią vartotojui grąžintiną sumą galima sumažinti atsižvelgiant į tai, kad vartotojas, pateikus jam prekes, turėjo iš jų naudos; <…> detali tvarka, nustatanti sutarties nutraukimo sąlygas, gali būti įtvirtinta nacionalinės teisės aktuose“. (Pataisytas vertimas)

6 Pagal direktyvos 5 straipsnio „Terminai“ 1 dalies pirmą sakinį:

„Pardavėjas yra laikomas atsakingu pagal 3 straipsnį, kai neatitikimas išaiškėja per dvejus metus nuo prekių pateikimo.“

7 Direktyvos 8 straipsnio „Nacionalinė teisė ir minimali apsauga“ 2 dalyje numatyta:

„Kad užtikrintų aukštesnio lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės šios direktyvos taikymo srityje gali priimti ar palikti galioti griežtesnes nuostatas, neprieštaraujančias Sutarčiai.“

Nacionalinės teisės aktai

8 Tarp Vokietijos civilinio kodekso (Bürgerliches Gesetzbuch, toliau – BGB) nuostatų, priimtų direktyvai perkelti į Vokietijos teisinę sistemą, be kita ko, yra šio kodekso 439 ir 346 straipsniai.

9 BGB 439 straipsnio „*A posteriori* vykdymas“ 4 dalyje numatyta:

„<…>

Pardavėjas, kuris vykdydamas sutartį *a posteriori* pateikia sutartį atitinkantį daiktą, gali reikalauti, kad pirkėjas grąžintų daiktą su trūkumais pagal 346–348 straipsnius.“

10 BGB 346 straipsnio „Sutarties atsisakymo pasekmės“ 1–3 dalyse numatyta:

„1. Jei sutarties šalis turi teisę pagal sutartį ar įstatymą atsisakyti sutarties, atsisakius sutarties turi būti grąžinta tai, kas suteikta, ir faktiškai gauta nauda.

2. Vietoj grąžinimo skolininkas privalo sumokėti kompensaciją, jeigu:

1) grąžinimas neįmanomas dėl to, kas įsigyta, pobūdžio;

2) jis daiktą sudėvėjo, perleido, suvaržė, perdirbo ar pertvarkė,

3) gauto daikto būklė pablogėjo arba daiktas buvo prarastas; tačiau tokiais atvejais neatsižvelgiama į jo susidėvėjimą dėl įprasto naudojimo.

Jei sutartyje numatytas priešpriešinis įsipareigojimas, į jį turi būti atsižvelgta apskaičiuojant kompensaciją; jei kompensacija mokėtina už naudą, gautą iš paskolos, gali būti pateikti įrodymai, jog naudos vertė buvo mažesnė.

3. Pareigos kompensuoti nėra:

1) jei trūkumas, kuriuo grindžiamas sutarties atsisakymas, atsirado tik daiktą perdirbant ar pertvarkant;

2) jei ir tiek, kiek kreditorius atsakingas už daikto būklės pablogėjimą ar praradimą, arba jeigu žala būtų atsiradusi ir daiktui esant jo žinioje;

3) įstatyme numatytos teisės atsisakyti sutarties atveju, jei daikto būklė pablogėjo ar daiktas buvo prarastas, kai jį turėjo teisių turėtojas, nors šis elgėsi taip pat rūpestingai, kaip ir tvarkydamas savo reikalus.

Papildomas praturtėjimas turi būti grąžintas.“

11 BGB 100 straipsnyje „Nauda“ numatyta:

„Nauda – tai daikto ar teisės teikiama nauda bei dėl naudojimosi šiuo daiktu ar šia teise gauta nauda.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

12 2002 m. rugpjūčio mėn. *Quelle* pateikė S. Brüning asmeniniam naudojimui skirtą „viryklės komplektą“. 2004 m. pradžioje ši nustatė, kad prietaiso kokybė neatitinka sutarties. Kadangi pataisyti prietaiso nebuvo įmanoma, S. Brüning jį grąžino *Quelle*, o ši jį pakeitė nauju. Tačiau ši bendrovė pareikalavo, kad S. Brüning sumokėtų 69,97 EUR sumą kaip kompensaciją už naudą, kurią ji gavo dėl naudojimosi iš pradžių pristatytu prietaisu.

13 *Bundesverband*, veikdama kaip S. Brüning įgaliotinė, pareikalavo šiai grąžinti minėtą sumą. Ji taip pat paprašė uždrausti atsakovei sutarties neatitinkančios prekės pakeitimo atveju nustatyti sumas, mokėtinas už tos prekės naudojimą.

14 Pirmąja instancija ginčą nagrinėjęs teismas patenkino prašymą grąžinti sumokėtą sumą ir atmetė prašymus uždrausti *Quelle* nustatyti sumas, mokėtinas už sutarties neatitinkančios prekės naudojimą. Tiek *Quelle*, tiek *Bundesverband* pateikti šį sprendimą ginčijantys apeliaciniai skundai buvo atmesti. *Bundesgerichtshof*, kuriam pateiktas kasacinis skundas, konstatuoja, kad iš kartu skaitomų BGB 439 straipsnio 4 dalies ir 346 straipsnio 1 dalies ir 2 dalies 1 punkto nuostatų išplaukia, jog pardavėjas sutarties neatitinkančios prekės pakeitimo atveju turi teisę į kompensaciją už naudą, kurią pirkėjas gavo iš naudojimosi šia preke iki jos pakeitimo nauja.

15 Nors ir išreikšdamas abejonių dėl pirkėjui taip nustatyto vienašalio įpareigojimo, *Bundesgerichtshof* nurodo, kad neįžvelgia jokios galimybės aiškinimo būdu pakoreguoti nacionalinės teisės aktų. Iš tiesų aiškinimas, kad pardavėjas negali iš pirkėjo reikalauti kompensacijos už pakeistos prekės naudojimą, būtų nesuderinamas su atitinkamų BGB nuostatų formuluote bei su aiškiai išreikšta įstatymų leidėjo valia, ir tokį aiškinimą draustų Pagrindinio įstatymo (Grundgesetz) 20 straipsnio 3 dalis, pagal kurią Teismai saistomi teisės ir įstatymo.

16 Vis dėlto abejodamas dėl BGB nuostatų atitikties Bendrijos teisės aktams *Bundesgerichtshof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir Teisingumo Teismui pateikti tokį prejudicinį klausimą:

„Ar <…> direktyvos <…> 3 straipsnio 2 dalies nuostata kartu su 3 straipsnio 3 dalies pirmosios pastraipos ir 4 dalies arba 3 straipsnio 3 dalies trečiosios pastraipos

nuostatomis turi būti aiškinamos taip, kad jos draudžia nacionalinės teisės nuostatą, kuri nustato, jog prekės atitikties sutarčiai užtikrinimo ją pakeičiant atveju pardavėjas gali reikalauti, kad vartotojas atlygintų už iš pradžių pateiktos sutarties neatitinkančios prekės naudojimą?“

Dėl prejudicinio klausimo

17 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyvos 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis draudžia nacionalinės teisės aktus, leidžiančius pardavėjui, pardavusiam sutarties neatitinkančią vartojimo prekę, reikalauti iš vartotojo kompensacijos už sutarties neatitinkančios prekės naudojimą iki jos pakeitimo nauja.

Dėl priimtinumo

18 Per posėdį *Quelle* teigė, kad prejudicinis klausimas nepriimtinas, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, jog direktyvą perkeliančios nacionalinės nuostatos leidžia tik vienintelį aiškinimą, o Vokietijos konstitucinė teisė jam draudžia aiškinimą *contra legem*. Taigi, jei Teisingumo Teismas direktyvos 3 straipsnį aiškintų kitaip, nacionalinis teismas negalėtų atsižvelgti į Teisingumo Teismo atsakymą.

19 Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal EB 234 straipsnio procedūrą, grindžiamą griežtu nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo kompetencijos atskyrimu, tik

nacionalinis teismas, nagrinėjantis bylą ir turintis prisiimti atsakomybę dėl priimtino teismo sprendimo, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes vertina tiek prejudicinio sprendimo reikalingumą savo sprendimui priimti, tiek Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą. Todėl tuo atveju, kai pateikiami klausimai yra susiję su Bendrijos teisės išaiškinimu, Teisingumo Teismas iš principo turi priimti sprendimą (žr., be kita ko, 2006 m. birželio 22 d. Sprendimo *Conseil général de la Vienne*, C-419/04, Rink. p. I-5645, 19 punktą ir 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Lucchini*, C-119/05, Rink. p. I-6199, 43 punktą).

20 Atsisakyti priimti sprendimą nacionalinio teismo pateiktu prejudiciniu klausimu galima, tik jeigu yra akivaizdu, kad prašomas Bendrijos teisės išaiškinimas neturi jokio ryšio su pagrindinės bylos aplinkybėmis arba dalyku, jeigu problema yra hipotetinė arba jeigu Teisingumo Teismas neturi faktinės ir teisinės informacijos, būtinos naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (žr., be kita ko, minėto sprendimo *Conseil général de la Vienne* 20 punktą ir minėto sprendimo *Lucchini* 44 punktą).

21 Taip nėra nagrinėjamu atveju.

22 Neapibrėžtumas dėl nacionalinio teismo galimybės Teisingumo Teismui pateikus atsakymą į prejudicinį klausimą dėl direktyvos išaiškinimo, laikantis Teisingumo Teismo išvestų principų (žr. 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo *Pfeiffer ir kt.*, C-397/01–C-403/01, Rink. p. I-8835, 113–116 punktus bei 2006 m. liepos 4 d. Sprendimo *Adeneler ir kt.*, C-212/04, Rink. p. I-6057, 110–112 punktus), aiškinti nacionalinę teisę atsižvelgiant į šį atsakymą negali turėti įtakos Teisingumo Teismo pareigai priimti sprendimą šiuo klausimu. Bet koks kitas požiūris iš tiesų būtų nesuderinamas su EB 234 straipsniu Teisingumo Teismui pripažintos kompetencijos tikslu, kuriuo iš esmės siekiama užtikrinti, kad nacionaliniai teismai vienodai taikytų Bendrijos teisę

(2005 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Gaston Schul Douane-expediteur*, C-461/03, Rink. p. I-10513, 21 punktas ir 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 27 punktas).

23 Iš to darytina išvada, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl esmės

24 Anot *Bundesverband*, Ispanijos ir Austrijos vyriausybių bei Europos Bendrijų Komisijos, direktyvos 3 straipsnio 3 dalis aiškiai nustato, kad pardavėjas privalo nemokamai vartotojui sutarties neatitinkančią prekę ne tik pataisyti, bet ir prireikus ją pakeisti sutartį atitinkančia preke. Pareiga tai atlikti nemokamai sudaro neatsiejamą visumą, kuria siekiama apsaugoti pirkėją nuo rizikos patirti finansinių išlaidų, galinčių jį atgrasinti remtis savo teisėmis.

25 Vokietijos vyriausybė pastebi, kad direktyvos tekstas nereglamentuoja klausimo, ar sutarties neatitinkančios prekės pakeitimo atveju pardavėjas gali reikalauti kompensacijos už šios prekės naudojimą. Ji pabrėžia, kad vadovaujantis sisteminiu požiūriu direktyvos 15 konstatuojamoji dalis išreiškia labai bendrą teisės principą, suteikiantį valstybėms narėms visišką laisvę teisės aktuose numatyti situacijas, kai vartotojas privalo už prekės naudojimą sumokėti kompensaciją.

26 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal direktyvos 3 straipsnio 1 dalį pardavėjas yra atsakingas vartotojui už bet kokį prekės pateikimo momentu esamą neatitikimą.

27 Direktyvos 3 straipsnio 2 dalyje išvardijamos teisės, kuriomis vartotojas gali remtis pardavėjo atžvilgiu esant pateiktos prekės neatitikimui. Pirmiausia vartotojas turi teisę reikalauti užtikrinti, kad prekė atitiktų sutartį. Jei prekės atitiktis negali būti užtikrinta, tada jis gali reikalauti sumažinti kainą arba atsisakyti sutarties.

28 Kalbant apie prekės atitikties sutarčiai užtikrinimą, direktyvos 3 straipsnio 3 dalis nurodo, jog vartotojas turi teisę reikalauti, kad pardavėjas pataisytų arba pakeistų prekę, abiem atvejais nemokamai, nebent jo reikalavimo nebūtų įmanoma patenkinti arba jis neproporcingas.

29 Vokietijos vyriausybė nurodo, kad tiek Komisijos pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų (96/C 307/09) (OL C 307, 1996, p. 8), tiek iš dalies pakeisto Komisijos pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (98/C 148/11) (OL C 148, 1998, p. 12) tekste apsiribota nurodant galimybę arba „nemokamai pataisyti prekę“, arba ją „pakeisti“. Šis nutylėjimas apie pakeitimo finansines pasekmes rodo, jog nebuvo numatyta, kad direktyva reglamentuotų galimos kompensacijos už naudojimą klausimą.

30 Vis dėlto ši aplinkybė visiškai nesvarbi, nes galutiniame tekste buvo pasirinkta 1998 m. rugsėjo 24 d. Tarybos priimtoje bendrojoje pozicijoje (EB) Nr. 51/98 siekiant priimti direktyvą (OL C 333, p. 46) numatyta formuluotė „abiem atvejais nemokamai“ ir taip išreikšta Bendrijos teisės aktų leidėjo valia susistiprinti vartotojo apsaugą.

31 Sąvoka „nemokamai“ apibrėžta direktyvos 3 straipsnio 4 dalyje kaip apimanti „išlaidas, reikalingas užtikrinti prekių atitikimą, visų pirma pašto, darbo ir medžiagų

išlaidas“. Tai, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas pavartojo žodžius „visų pirma“ rodo, kad sąrašas yra tik orientacinis, o ne išsamus.

32 Vokietijos vyriausybės nurodyta aplinkybė, jog 1999 m. kovo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos taikinimo komiteto pranešime spaudai C/99/77 apie pasiektą susitarimą dėl garantijų vartotojams pateikiama baigtinė sąvokos „nemokamai“ apibrėžtis, šiuo atžvilgiu yra nesvarbi. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką, jeigu Tarybos protokole įrašytas pareiškimas nėra perteiktas antrinės teisės nuostatoje, į tokį pareiškimą neturėtų būti atsižvelgiama aiškinant šią nuostatą (žr., be kita ko, 1991 m. vasario 26 d. Sprendimo *Antonissen*, C-292/89, Rink. p. I-745, 18 punktą ir 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Skov ir Bilka*, C-402/03, Rink. p. I-199, 42 punktą).

33 Tiek iš direktyvoje pavartotos formuluotės, tiek iš atitinkamų direktyvos parengiamųjų dokumentų matyti Bendrijos teisės aktų leidėjo ketinimas pardavėjo atliekamą nemokamą prekės atitikties sutarčiai užtikrinimą padaryti esminiu šios direktyvos vartotojui garantuojamos apsaugos elementu.

34 Šia pardavėjui nustatyta pareiga nemokamai užtikrinti prekės atitiktį sutarčiai, pataisant ar pakeičiant sutarties neatitinkančią prekę, siekiama apsaugoti vartotoją nuo rizikos patirti finansinių išlaidų, kurios, kaip savo išvados 49 punkte nurodė gene-

ralinė advokatė, galėtų jį atgrasinti pasinaudoti savo teisėmis, jeigu tokios apsaugos nebūtų. Šis Bendrijos teisės aktų leidėjo ketinimas garantuoti nemokamą atitikties užtikrinimą reiškia, kad negalimas joks pardavėjo, vykdančio sutartyje numatytos prekės atitikties užtikrinimo pareigą, finansinis reikalavimas.

35 Šį aiškinimą patvirtina direktyvos 3 straipsnio 3 dalies trečiojoje pastraipoje Bendrijos teisės aktų leidėjo išreikštas ketinimas užtikrinti veiksmingą vartotojo apsaugą. Šioje nuostatoje nurodoma, kad bet koks prekių pataisymas ar pakeitimas turi būti atliekamas ne tik per protingą laiką, bet ir nesukeliant didelių nepatogumų vartotojui.

36 Šis aiškinimas taip pat atitinka direktyvos 1 konstatuojamoje dalyje nurodytą jos tikslą – užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį. Kaip matyti iš šios direktyvos 8 straipsnio 2 dalies, direktyvoje numatyta apsauga yra minimali, ir nors valstybės narės gali priimti griežtesnes nuostatas, jos negali pažeisti Bendrijos teisės aktų leidėjo numatytų garantijų.

37 Kiti Vokietijos vyriausybės nurodyti tokį aiškinimą siekiantys paneigti argumentai nėra tokie, kad dėl jų reikėtų persvarstyti šį aiškinimą.

38 Kalbant, pirma, apie direktyvos 15 konstatuojamajai daliai, pagal kurią leidžiama atsižvelgti į vartotojo naudojimąsi sutarties neatitinkančia preke, teiktiną reikšmę,

svarbu pažymėti, kad šios konstatuojamosios dalies pirmoje dalyje nurodoma vartotojui grąžintina „suma“, o antroje dalyje – „detali tvarka, nustatanti sutarties nutraukimo sąlygas“. Tokie patys terminai vartojami ir Tarybos bendrojoje pozicijoje, kurią taip pat nurodė Vokietijos vyriausybė.

39 Ši terminija aiškiai parodo, kad 15 konstatuojamoje dalyje nurodyta galimybė taikoma tik sutarties atsisakymo atveju, numatytu direktyvos 3 straipsnio 5 dalyje, kai pardavėjas pagal gautos naudos abipusės restitucijos principą privalo vartotojui grąžinti prekės pardavimo kainą. Priešingai nei teigia Vokietijos vyriausybė, 15 konstatuojamoji dalis neturi būti aiškinama kaip bendrasis principas, leidžiantis valstybėms narėms visais jų pageidaujamais atvejais, įskaitant paprasto prašymo pakeisti prekę pagal direktyvos 3 straipsnio 3 dalį atvejį, atsižvelgti į vartotojo naudojimąsi sutarties neatitinkančia preke.

40 Kalbant, antra, apie Vokietijos vyriausybės teiginį, jog tai, kad pakeitus sutarčiai neatitinkančią prekę vartotojas naudojasi nauja preke nemokėdamas finansinės kompensacijos, yra nepagrįstas praturtėjimas, reikia priminti, kad direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatoma pardavėjo atsakomybė vartotojui už bet kokį prekės pateikimo momentu esamą neatitikimą.

41 Tuo atveju, jei pardavėjas pateikia sutarties neatitinkančią prekę, jis netinkamai įvykdo pardavimo sutartimi prisiimtą įsipareigojimą ir todėl turi prisiimti tokio netinkamo sutarties įvykdymo pasekmes. Gaudamas naują prekę, pakeičiančią

sutarties neatitinkančią, vartotojas, kuris savo ruožtu sumokėjo pardavimo kainą, taigi tinkamai įvykdė sutartinį įsipareigojimą, netampa nepagrįstai praturtėjusiu. Jis tiesiog pavėluotai gauna sutarties nuostatas atitinkančią prekę, kokią turėjo gauti iš pat pradžių.

42 Galiausiai pardavėjo finansinius interesus saugo dvejų metų senaties terminas, numatytas direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje, ir galimybė, kuri jam suteikiama direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antrojoje pastraipoje, atsisakyti pakeisti prekę tuo atveju, kai tokia teisių gynimo priemonė yra neproporcinga, nes ja nustatomos jam nepagrįstos išlaidos.

43 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog direktyvos 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis draudžia nacionalinės teisės aktus, leidžiančius pardavėjui, kuris pardavė sutarties neatitinkančią vartojimo prekę, reikalauti iš vartotojo kompensacijos už sutarties neatitinkančios prekės naudojimą iki jos pakeitimo nauja.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

44 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis draudžia nacionalinės teisės aktus, leidžiančius pardavėjui, kuris pardavė sutarties neatitinkančią vartojimo prekę, reikalauti iš vartotojo kompensacijos už sutarties neatitinkančios prekės naudojimą iki jos pakeitimo nauja.

Parašai.